

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce:

A. Ö. , nar. X, st. přísl. X,
t.č. pobytem v ZZC Balková, 331 65 Tis u Blatna,

zastoupen: Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s. (OPU),
IČ: 45768676, se sídlem Kovářská 4, 19000 Praha 9,

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-35080-5/ČJ-2020-930310-V241 ze dne
12.2.2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-35080-5/ČJ-2020-930310-V241 ze dne 12. 12. 2021, jímž bylo rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydaného pod č. j. KRPK-67780-32/ČJ-2020-190022 ze dne 23. 9. 2020 ve věci správního vyhoštění, kterým bylo rozhodnuto o uložení správního vyhoštění žalobce a doba, po niž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky, změněno podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. tak, že se z původního výroku rozhodnutí vypouští „... ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.“ a část výroku ve znění „... stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky“ byla změněna s tím, že nově zní „doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na 1 rok“, přičemž ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť pro posouzení překážek vycestování žalovaná i dotčený správní orgán postupovaly v rozporu s ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, když nezjistily stav věcí v nezbytném rozsahu, co se týká podkladů pro vydání rozhodnutí. Jejich postup byl v rozporu s ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, jako dodržování zásad právního státu, konkrétně v projevu respektování zásady non – refoulement. Rozhodnutí je vadné neboť žalovaná se v napadeném rozhodnutí pečlivě nevypořádala s námitkami žalobce týkajícími se obav o jeho život a osobní svobodu v případě nuceného návratu do X, které nejsou v napadeném hodnocení žádným způsobem vypořádány. Žalobce uvedl, že v X měl problémy, neboť je Kurd, nemohl získat zaměstnání a hovořit rodným jazykem. Byl fyzicky napaden tureckou policií, když se účastnil protivládních protestů, otevřeně se přihlásil k politické opozici vládnoucí garnitury a vyjádřil obavu z toho, že kvůli svým minulým problémům s policií plynoucím z jeho politického přesvědčení, bude uvězněn. Uvedl výhrady k potvrzujícímu závaznému stanovisku ministra vnitra ČR, na něhož se žalovaná v rámci odvolacího řízení obrátila, neboť žalobce v odvolacím řízení brojil rovněž proti závěrům závazného stanoviska k překážkám vycestování. Potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra ČR se opírá především o Informaci MZV ČR č. j. 126189-7/2020.LPTP ze dne 13. 11. 2020, přičemž žalobce má zato, že se tento materiál přímo týká toliko nemožnosti získat v zemi původu zaměstnání z důvodu kurdské národnosti, přičemž k obavám z pronásledování, které žalobci znemožňují hovořit X jazykem, se materiál vyjadřuje sporadicky a nepřímě, k obavám o život a svobodu se jak podkladový materiál, tak ani potvrzující závazné stanovisko nevyjadřují vůbec a proto se žalobce domnívá, že spisový materiál nepostačuje k individuálnímu posouzení jeho situace, resp. nereaguje na relativně konkrétní obavy žalobce. Žalobce přitom od počátku uvedl své obavy, že případný nucený návrat do X by představoval zásah do jeho práva na osobní svobodu a mohl by představovat rovněž nelidské zacházení. Podkladové materiály spíše obavy žalobce týkající se diskriminace X, např. na pracovním trhu i na společenské úrovni, potvrzují. Poukázal na to, že X menšina je v X dlouhodobě utlačována včetně fyzické likvidace a nucené asimilace spojené s kriminalizací X jazyka, dochází k fyzickým útokům vůči X, jež nejsou trestány.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na něž bylo plně reagováno v rozhodnutích správních orgánů I. i II. stupně a z tohoto důvodu odkázal na jejich odůvodnění a navrhl zamítnutí žaloby.

4. Ze správního spisu byly zjištěny tyto skutečnosti:
5. Ze spisového materiálu bylo žalovaným zjištěno, že žalobce byl dne 20. 9. 2020 v 16:30 hod v SRN na silnici č. 2179, v blízkosti hraničního přechodu Aš-Selb kontrolován policisty SRN jako přepravovaná osoba v osobním motorovém vozidle tovární značky VW Passat, RZ X a na výzvu nepředložil žádný cestovní doklad, pouze uvedl, že přicestoval z ČR a chtěl pokračovat do Německa a poté do Francie. Nedisponoval žádným cestovním dokladem ani platným vízem, jež by jej opravňovalo pobývat na území Německa, a tedy i na území Evropské unie, a proto byl policií Spolkové republiky Německo zadržen a následně dne 22. 9. 2020 vrácen na základě readmisní dohody zpět na území ČR. Na základě těchto skutečností byl žalobce dne 22. 9. 2020 po převzetí správním orgánem I. stupně zajištěn a převezen na oddělení správního orgánu I. stupně k provedení dalších úkonů. Následným šetřením bylo zjištěno, že žalovaný vstoupil dne 20. 9. 2020 na území ČR v době, kdy bylo účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19, které žalobci vstup na území ČR jednoznačně zakazovalo a současně pobýval na území ČR nejméně dne 20. 9. 2020 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Bylo s ním proto zahájeno dne 22. 9. 2020 řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb. a dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 z.č. 326/1999 Sb. Dne 22. 9. 2020 žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že na území České republiky se nenachází žádný jeho rodinný příslušník, nikoho zde nezná, měl v úmyslu dopravit se do Francie, kde žije jeho strýc a bratranec. Při návratu do X bude mít problémy s policií, půjde do vězení, neboť je X, nesouhlasí s režimem, X nemají moc rádi X. Policie jej zbila, neboť se zúčastnil protestů proti vládě. Cestovní doklad nemá, neboť jej předal osobě, jež jej slíbila přepravit do Francie. Uvedl, že se jmenuje A. H., přičemž na policii v Německu došlo v důsledku toho, že tlumočnický špatně rozuměl X, k omylu a jeho jméno bylo zapsáno jako A. H.
6. Rozhodnutím Policie České republiky č. j. KRPK-67780-30/ČJ2020-190022 ze dne 23. 9. 2020 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce (A. H., nar. X) za účelem vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců a současně byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 22. 9. 2020, 9.30 hod.
7. Rozhodnutím Policie České republiky Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPK-67780-32/ČJ-2020-190022 z 23. 9. 2020 bylo dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119/1 písm.) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Současně mu byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nebyly shledány důvody znemožňující vycestování s tím, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce dne 30. 9. 2020 udělil plnou moc k zastupování v řízení o správním vyhoštění Organizaci pro pomoc uprchlíkům pod jménem A. Ö., jež od té doby užívá.
9. Proti rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, podal žalobce odvolání, jež odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 z.č. 500/2004 Sb. a ust. § 119 z.č. 236/1999 Sb. s tím, že správní orgán I. stupně postupoval

v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

10. S ohledem na to, že žalobce napadl i obsah závazného stanoviska vydaného pod ev. č. ZS514477 ze dne 22. 9. 2020, žádal žalovaný dle ust. § 149 odst. 4 z. č. 500/2004 Sb. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky o potvrzení nebo změnu uvedeného závazného stanoviska. Závazným stanoviskem Ministra vnitra ČR ze dne 18. 1. 2021 č. j. MV-168392-2/OAM-2020 bylo potvrzeno původní závazné stanovisko, že vycestování žalobce je možné, neboť neexistují důvody, které znemožňují jeho nucené vycestování do země státní příslušnosti a že by mu v případě návratu do země jeho původu hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Na toto žalobce reagoval vyjádřením ze dne 8. 2. 2021 obsahujícím totožné námitky jako odvolání proti napadenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
11. Žalovaný jako odvolací orgán toto rozhodnutí k odvolání žalobce přezkoumal a v touto žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo zákonným způsobem vymezeno pouze zčásti. Svým jednáním popsaným shora se dopustil protiprávního jednání v intencích ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 z.č. 326/1999 Sb., avšak k naplnění skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) z.č. 326/1999 dojít nemohlo proto, že ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 z.č. 326/1999 nebylo správním orgánem I. stupně aplikováno v souladu se zákonem, neboť žalobce nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto mu nelze uložit správní vyhoštění dle výše uvedeného zák. ustanovení. Protiprávní jednání žalobce spočívá v tom, že vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, což ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako 'skutečné a aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti', které je naplněním pojmu 'narušení veřejného pořádku' a rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobce představoval takové ohrožení v budoucnu, a proto mu nelze uložit správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 z.č. 326/1999 Sb. Žalovaný dospěl k závěru, že nebyla naplněna skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 z.č. 326/1999 Sb., ale nadále byla naplněna skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 z.č. 326/1999 Sb., neboť byl prokázán neoprávněný pobyt žalobce na území bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. S ohledem na tuto změnu právní kvalifikace protiprávního jednání žalovaný změnil i přísnost přijatého opatření, která je promítnuta do doby, po niž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a dobu, po niž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, zkrátit z 2 let na 1 rok. Doba k vycestování z území členských států EU byla stanovena až poté, co si správní orgán I. stupně pro hodnocení případné existence důvodů, jež by žalobci znemožňovaly vycestování, vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR. Po provedené změně zhodnotil žalovaný napadené rozhodnutí jako souladné s právními předpisy a námitky žalobce neshledal důvodnými, neboť správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a prokázal naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 z.č. 326/1999 Sb. a nemohl rozhodnout jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se na vnější hranici schengenského prostoru při vstupu do něj nepodrobil důkladné kontrole, čímž se vyhnul provedení hraniční kontroly a vstoupil do schengenského prostoru a pobýval v něm neoprávněn bez platného cestovního dokladu a víza v rozporu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady EU č. 1289/2013 a s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) Č. 2016/399, úmyslně se skrýval s cílem vyhnout se policejní kontrole, protože si byl velmi dobře vědom, že se

nachází na území EU neoprávněně, neboť nevlastní žádný cestovní doklad ani platné vízum a neváhal ke svému cíli využít jakýchkoli dostupných prostředků, tedy dostat se na území schengenského prostoru pomocí převaděčů a skrývání se před policejními orgány a uchýlil se tak k praktikám rozcházejícím se s pravidly a právními předpisy států EU.

12. Žaloba není důvodná.
13. Žalovaný rozhodl dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 z.č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců na území České republiky, dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn a dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 z. č. 326/1999 Sb., dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Žalobce v žalobě uvedl, že ve své výpovědi tvrdil rozhodné skutečnosti ohledně překážek vycestování, nicméně jeho zaprotokolovaná výpověď je strohá a blíže nespecifikuje dobu a intenzitu jeho minulých problémů a správní orgány tak rezignovaly na svoji povinnost zjistit stav věci v nezbytném rozsahu a žalobce nepoučily o nezbytném rozsahu zjištění stavu věci, když žalobce svá tvrzení v danou chvíli považoval za dostatečná. Žalobce v souvislosti s tím, že skutkové okolnosti nerozvedl ani následně v rámci doplnění odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, odkázal na existující přístup správních orgánů i soudu, kdy dochází ke znevažování výpovědi cizince jako méně důvěryhodné v okamžiku, kdy je zastoupen OPU a v důsledku toho náležitě poučen o povinnosti tvrdit rozhodné okolnosti v dostačujícím rozsahu. Zopakoval, že od počátku uváděl své obavy, že by nucený návrat do X představoval zásah do jeho práva na osobní svobodu a mohl by představovat rovněž nelidské zacházení. Námitky žalobce směřující proti závěrům správních orgánů o možnosti vrácení žalobce do státu, jehož je státním občanem, spočívají v údajné nemožnosti získat v X získat zaměstnání a hovořit rodným jazykem a ve skutečnosti, že byl tureckou policií fyzicky napaden, když se účastnil protivládních protestů a otevřeně se přihlásil k politické opozici a dále spočívají v obavě, že bude uvězněn kvůli problémům s policií plynoucími z jeho politického přesvědčení. Spisový materiál dle žalobce nepostačuje k individuálnímu posouzení jeho situace, prakticky vůbec nereaguje na jeho relativně konkrétní obavy potvrzující stanovisko ministra vnitra a zcela ignoruje desetiletí diskriminace kurdského národa v X, v jejímž důsledku se hovoří mj. o kulturní genocidě. Podkladové materiály MZV potvrzují, že v X probíhají politické procesy, avšak k obavám žalobce z uvěznění pro jeho politickou aktivitu se nevyjadřují. Žalobce se proto domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, když správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, když nezjistily stav věci v nezbytném rozsahu, co se týká podkladů pro vydání rozhodnutí, postup správního orgánu byl v rozporu s ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, neboť se žalovaná

v napadeném rozhodnutí pečlivě nevypořádala s námitkami žalobce týkajícími se obavy o jeho život a osobní svobodu v případě nuceného návratu do X, jež nejsou v napadeném hodnocení žádným způsobem vypořádány.

16. Podstata žaloby tak převážně spočívala v tvrzení o problémech žalobce v X pramenících z náležitosti žalobce ke kurdské menšině a z jeho účasti na protivládních protestech, jíž se měl přihlásit k politické opozici, v důsledku čehož by jeho případný nucený návrat do X představoval zásah do jeho práva na osobní svobodu a mohl by představovat rovněž nelidské zacházení. Podkladový materiál dle žalobce nepostačuje k individuálnímu posouzení jeho situace a stejně tak jako napadené rozhodnutí prakticky vůbec nereaguje na jeho relativně konkrétní obavy. Tomu však dle názoru soudu přisvědčit nelze.
17. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by správní orgány nedostatečně vyhodnotily nebezpečí vážné újmy, která žalobci po jeho návratu do X údajně hrozí. Naopak, správní orgán I. stupně si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádal závazné stanovisko ministerstva dle § 120a zákona o pobytu cizinců, zda vycestování žalobce je možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo uvedlo, že vycestování žalobce je možné, přičemž se zevrubně zabývalo i výše uvedenými obavami žalobce pramenícími z jeho náležitosti ke X menšině a jeho účasti na protivládní demonstraci či tvrzenému odepření mluvit vlastním jazykem (X). Je třeba uvést, že jiné obavy žalobce v průběhu správního řízení nevyslovil, ačkoli mu v tom nic nebránilo a tyto neuvedl ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani nyní v rámci projednávané žaloby. A to i navzdory tomu, že byl již v době podání odvolání zastoupen (nehledě na to kým) a měl tak být svým zástupcem upozorněn (nikoliv poučen) na nutnost uvést veškeré skutečnosti (poučení ze strany zástupce nenahrazuje povinnost správních orgánů žalobce poučit o povinnosti tvrdit a vyložit veškeré důvody znemožňující návrat do země návratu). Proto správním orgánům nelze vytýkat, že se žalobcem v uvedených řízeních nevyslovenými obavami (např. obavou ze zásahu do jeho práva na osobní svobodu a z nelidského zacházení) nezabývaly. Toto závazné stanovisko pak ministerstvo v odvolacím řízení potvrdilo. Informace, ze kterých ministerstvo vycházelo, byly relevantní, důvěryhodné, vyvážené a hlavně aktuální, ověřené a dohledatelné. Žalovaný poté na obsah závazných stanovisek v napadeném rozhodnutí v napadeném rozhodnutí odkázal, což lze, s ohledem na závazný charakter výroku stanoviska o proveditelnosti vyhoštění ve smyslu § 149 odst. 1 a 2 správního řádu, považovat za dostatečné. K tomu soud dále připomíná, že správním orgánům rozhodujícím o uložení správního vyhoštění není umožněno tyto závěry jakkoliv pozměňovat či zpochybňovat, nýbrž jeho závěry (závaznou část) převzít do výrokové části svého rozhodnutí. To, jak soud zjistil, bylo splněno.
18. K otázce pronásledování X menšiny v X se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46 a v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154 či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23. Uvedl, že *“se zabýval také postavením X menšiny v X, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm.) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování (...) Tyto*

obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28) Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany „ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46) Lze konstatovat, že ani v této věci soud neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od citované judikatury odchýlit, neboť ta neplyne z tvrzení žalobce ani zjištění žalovaného, přičemž je použitelná i pro účely posouzení důvodů znemožňujících žalobci vycestování v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění.

19. Nejvyšší správní soud se dále v rozhodnutí č. j. 7 Azs 127/2019-54 ze dne 30. 4. 2020 zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky pronásledování X menšiny v X s tím, že „V souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by X příslušníci v X byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46)
20. Soud v projednávaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše citované judikatury odchýlit; ta neplyne z tvrzení žalobce ani zjištění žalovaného. Žalobce se dle svého tvrzení v minulosti účastnil demonstrace a zmínil v té souvislosti problémy s policií, jež plynou z jeho politického přesvědčení, avšak neuvedl žádnou konkrétní skutečnost ohledně nastalých důsledků, např. v podobě trestněprávního postihu či zcela konkrétního způsobu pronásledování jeho osoby. Pokud žalobce namítá, že správní orgán nevyvinul přílišnou iniciativu ve zjišťování bližších okolností týkajících se např. jeho účasti na demonstraci, tak je třeba uvést, že žalobci nic nebránilo tyto konkretizovat v průběhu celého správního řízení a neučinil tak dosud. Soud nezpochybňuje, že situace ohledně dodržování lidských práv v X je problematická, nicméně z dostupných informací, na něž odkazuje Ministerstvo vnitra České republiky, není zřejmé, že by přístup k více než dvacetimilionové etnické komunitě X byl v X vystupňován do podoby plošného pronásledování či hrozby vážné újmy, neboť možná diskriminace není systémová ani programová a vyvěrá z mezilidského soužití majority s minoritou, k čemuž ale dochází ve všech společnostech světa, kde se mísí menšiny s většinou.
21. Co se týká možných důvodů znemožňujících vycestování, pak v té souvislosti je třeba uvést, že účelem úpravy obsažené v § 179 zákona o pobytu cizinců je naplnění zásady non-refoulement, která vyplývá z Ženevské úmluvy a také z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V dané věci však nebylo možno uvažovat o jeho aplikaci, neboť žalobce ani v rámci tohoto soudního řízení neuvedl, ačkoli mu v tom nic nebránilo, žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti

činnost směřující k uplatnění politických či občanskoprávních práv a svobod v takovém rozsahu či intenzitě, že by jím zažitá či hrozící příkoří bylo možno podřadit pod skutečné nebezpečí vážné újmy.

22. I přesto, že žalobcem tvrzená hrozba trestního stíhání za účast na protivládní demonstraci, je s ohledem na obsah žalobcem tvrzených skutečností pouze hypotetická, považuje soud za potřebné uvést, že instituty cizineckého práva obecně nejsou nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově či pobytově relevantní jen ve velmi omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46). Reálná hrozba takového nebezpečí však v průběhu správního řízení prokázána nebyla, neboť obecná tvrzení stěžovatele týkající se diskriminace X menšiny v X ani jeho účast na protivládní demonstraci ji neprokazují. Závěr žalovaného, že zde nejsou důvody znemožňující vycestování žalobce do státu, jehož je státním občanem, je proto nejen správný, ale i řádně odůvodněný, a proto námitky žalobce, které závěr žalovaného zpochybňují, nelze než vyhodnotit jako nedůvodné.
23. Ve spojitosti s výše uvedeným považuje soud vydaná závazná stanoviska týkající se neexistence překážek vycestování v této věci v souladu s výše uvedeným názorem soudu. Závazná stanoviska se dostatečným způsobem vypořádala se všemi povrchně a obecně formulovanými tvrzeními. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že v řízení o uložení správního vyhoštění je břemeno tvrzení převážně na straně žalobce/cizince, který jej v daném případě, dle názoru soudu, neunesl.
24. Správní orgány rovněž dospěly ke správnému závěru, že důsledkem správního vyhoštění nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť žalobce nemá na území České republiky majetek, závazky, sociální, kulturní ani jiné vazby, nikoho zde nezná.
25. Při posouzení přiměřenosti již krajské ředitelství policie vzalo v potaz jednotlivá hlediska přiměřenosti, jak jsou uvedena v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospělo k závěru, že skutečnost, že se žalobce na vnější hranici schengenského prostoru a při vstupu do něj nepodrobil důkladné kontrole, vyhnul se provedení hraniční kontroly a do schengenského prostoru vstoupil a pobýval v něm bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, úmyslně se skrýval s cílem vyhnout se policejní kontrole, přičemž si byl vědom, že se nachází na území Evropské unie neoprávněně a dostal se do něj za pomoci převaděčů a skrýval se před policejními orgány. Toto je natolik závažným porušením práva, že odůvodňuje uložení povinnosti opustit území státu. Správní vyhoštění je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 – 33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
26. Soud souhlasí s názorem žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkami žalobce ohledně jeho obavy o život a osobní svobodu v případě nuceného návratu do X a nereagoval na relativně konkrétní obavy žalobce a to i přesto, že spisový materiál postačuje k individuálnímu posouzení jeho situace. V té souvislosti je však třeba uvést, že správní orgány se ve svém rozhodnutí k obavám žalobce z uvěznění pro

jeho politickou aktivitu spočívající výhradně v účasti na protivládní demonstraci a v diskriminaci pramenící z jeho náležitosti ke kurdské menšině vyjadřují sice stručně, když odkazují na skutečnosti uvedené v jeho výslechu, ale dle názoru soudu v dostačujícím rozsahu, když uvedly, že nedospěly k závěru, že by žalobce náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími důvody znemožňující vycestování a jejich existenci neshledaly, neboť žalobce není nucen vycestovat do státu, kde by byl ohrožen jeho život či svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro jeho politické přesvědčení. Toto hodnocení je sice obecné, nicméně je třeba přihlédnout k tomu, že ani sám žalobce neuvádí žádné konkrétní potíže, jimž by musel z důvodu své náležitosti ke kurdské menšině či účasti na protivládní demonstraci čelit a neuvádí ani jiné např. politické či občanskoprávní aktivity, jež by vyvíjel a za něž by mu hrozilo pronásledování a odkazují na Ministerstvem vnitra ČR či vydaným závazným stanoviskům, jež se touto otázkou zabývala důkladně.

27. Za situace, kdy žalobcem uvedená tvrzení neprokazují, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., se soud se závěry žalovaného plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné.
28. Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 21. 4. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně